

Els bisbes parlen de l'actualitat

Dv, 9/07/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de cercar el diàleg, dels perseguits per les seves creences, de les cures pal·liatives i el desplegament de la llei de dependència, de la resplendor de l'humà, de sant Benet, del fruit de l'Esperit, de viure en la comunitat cristiana, de la carta de benvinguda que reben els visitants, de l'Església i de l'avortament.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que “en la nostra societat esdevé importantíssim el diàleg per a construir una civilització fonamentada en les virtuts de la tolerància i la inclusió”, però que el diàleg “no és gens fàcil”, ja que “massa sovint les opinions i mentalitats altament divergents, i a voltes contraposades, dificulten l'entesa i, finalment, es tradueixen en fatiga o enfrontament entre les diferents parts”. Afirmar que “el parany de tota societat i de tot individu és cercar un pseudodiàleg que ens estalviï els compromisos autènticament humans” i que “cal una educació per al diàleg”. Expressa que “la primera premissa per a un diàleg autèntic és ser honrats i sincers en la recerca de la Veritat en majúscules, del bé comú i de la bellesa que salva el món” i que “per això el diàleg sempre va més enllà d'una mera taula de negociació”. Manifesta que “el diàleg autèntic demana maduresa humana i psicològica, i molta disciplina”, que “deixar-se portar solament pel temperament o les primeres sensacions deforma les coses i bloqueja el diàleg” i que, “en canvi, cadascuna de les parts ha d'arribar al diàleg amb una reflexió seriosa i serena de la realitat”. Destaca que “és important estar segur del propi pensament o creença i saber donar-ne raó”, però que, “paradoxalment, és imprescindible practicar la humilitat i el respecte” i que “abans d'entrar en la via del diàleg és essencial prendre consciència de la pròpia ignorància i estar disposats a posar en crisi els propis pensaments”, ja que “sols així podrem acceptar amb harmonia els dels altres”. Finalment, diu que “el diàleg hauria de ser sempre un signe de la necessitat que l'ésser humà té dels seus congèneres per a la construcció del món nou que tots desitgem”.

El cardenal **Joan Josep Omella** diu que la nostra història, lamentablement, “està

plena de persecucions de persones”, “persones que han estat i són perseguides en molts països, no pels seus actes, com a les pel·lícules, sinó per les seves creences”. Recorda que Ajuda a l'Església Necessitada “coneix bé aquesta realitat” i que “recentment ha presentat el seu informe anual en què inclou dades molt preocupants sobre la situació de molts catòlics al món, persones que sovint viuen amb temor i són rebutjades per la seva fe”. Recorda que “en algunes zones de les regions de l'Àfrica del Nord i d'Àsia occidental, ser catòlic pot ser motiu d'agressió per part dels més extremistes” i que “en aquest context, alguns temples i llocs de pregària sovint són saquejats i destrossats, i els fidels assassinats”. Reconeix que “al nostre país, afortunadament, ningú tem per la seva vida”, però que “ser catòlic no està de moda i sovint causa sorpresa, estupor i cert rebuig” i que, “com diu el papa Francesc, hi ha una «persecució educada» que margina els creients només per ser-ho”. Afirmar que “tenim molts prejudicis davant el que no coneixem bé de primera mà” i que “aquest desconeixement pot arribar a provocar discriminació o fòbia cap a les religions”. Manifesta que “Jesús va saber acceptar i valorar les creences dels altres” i que “ho podem comprovar a l'Evangelí de Mateu (15,21-28)”, on veiem que “gràcies a una dona cananea, Jesús es va adonar que també havia d'ajudar aquells que no compartien la mateixa fe”. Finalment, diu que “tots hem de respectar el dret a la llibertat religiosa” i que “és un valor que, entre tots, administracions públiques, societat civil, creients i no creients, hem de protegir” i demana que “construïm la pau, respectant la fe”.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que els Bisbes de Catalunya “volem que es reflexioni en el moment d'entrada en vigor de la Llei de regulació de l'eutanàsia”. Reconeix que “no és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment humà”. Afirmar que “amb esperit de compromís de servei a la societat, reclamem la promoció de les cures pal·liatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies”. Expressa que “davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no prolongant la vida per tots els mitjans possibles” i que també “serà clau l'acompanyament amb amor i compassió”. Manifesta que “l'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional” i que “des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de fort sofriment o de proximitat de la mort”. Afirmar que “aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies” i que “és desitjable reflexionar-hi des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el “Document de Voluntats Anticipades””. Finalment, recorda que “incurable no és mai sinònim d'in-cuidable”, que “qui pateix una malaltia en fase terminal, així com qui neix amb una predicció de supervivència limitada, té dret a ser acollit, curat i envoltat d'afecte” i que “l'Església és contrària a l'acarnissament terapèutic, però reitera que l'eutanàsia i el suïcidi assistit són una derrota per a la societat i atempten contra la dignitat de la persona humana”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “no ens cansarem d'insistir que la nostra fe, la fe en Jesucrist, constitueix una aposta clara per l'ésser humà, la seva vida i la seva dignitat”. Es pregunta “què aporta la nostra fe a les possibilitats creadores humanes, per exemple a la bellesa de l'art humà, al pensament, a l'ètica, a l'alegria i al gaudi humà”. Recorda que “el passat 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, el Papa va fer pública una Carta Apostòlica, que gairebé ha passat desapercebuda: *Candor Lucis Aeternae*”, una

Carta amb motiu del 700è aniversari de la mort del gran poeta Dante Alighieri, l'argument de la qual "respon a una cosa que es va afirmant des dels primers segles de l'Església, que va ser centre de la Constitució del Vaticà II *Gaudium et Spes* i que, precisament a propòsit del poeta florentí, han subratllat els últims Papes, des de Lleó XIII a Benet XVI" i és que "Dante va deixar que la fe transformés i elevés el seu geni poètic fins a bastir un cant, una *Comèdia*, que, sent una obra mestra humana, anomenem "divina"". Afirmar que "en ella, l'enginy humà resplendeix amb la llum "eterna" de la fe". Recordar que "el papa Pau VI, amb tota intenció afirmava que, sent una obra d'art, el Poema és una font de riqueses espirituals a l'abast de tothom". Comenta que un jove arquitecte li va dir un dia que l'art, tot art, "havia de ser considerat com a "bé del poble", patrimoni de la societat, que havia de ser gestionat pel poder públic" i expressa que "certament, com a obra d'art, que la humanitat ha produït, pertany a la humanitat", però que "si l'obra d'art perd el seu sentit, el sentit que l'autor li va donar, perd la seva essència". Finalment, diu que l'Església "no s'entén fora de la humanitat", que "el que és d'ella, ho comparteix amb la humanitat" i que "vol servir la humanitat, donant a les obres humanes la lluentor i la resplendor de la llum de Déu".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que "la història de l'Església mostra com la fe en Crist es manté viva en el cor de les persones, malgrat els canvis socials, econòmics, polítics o culturals que s'esdevenen en els avatars de la història". Parla de Benet de Núrsia (480-547) el qual, "tot i la seva bona posició per a poder obrir-se camí en els negocis i el poder, va sentir la crida a viure del tot per a Déu". Recordar que "primer viu com un eremita en un lloc anomenat Subiaco", però que "se li afegiren germans i, amb ells, va iniciar la vida monàstica, fundant-hi petits monestirs". Recordar també que "la vida dels monjos gira entorn de dos eixos: *ora et labora*" i que "sant Benet no sols és pare de monjos per haver fundat monestirs, sinó també per haver donat la Regla per a la vida monacal". Afirmar que "on han estat o són presents monestirs benedictins no solament hi ha un fogar de vida cristiana intensa, sinó que també es va forjant al seu redós una cultura profundament cristiana". Recordar que la diòcesi de Vic "en la seva història ha tingut una gran presència de vida benedictina: el monestir de Ripoll, el de Sant Joan de les Abadesses, el de Montserrat, el de Casserres i el de Sant Benet de Bages", però que en aquests moments "no en tenim cap d'aquests, per diferents raons". Finalment, desitja que "tant de bo que el Senyor fes renéixer vida monàstica benedictina entre nosaltres en aquests moments de reconstrucció de l'Europa cristiana".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que "el primer dels fruits de l'Esperit que sant Pau enumera en la carta als Gàlates és l'amor (Ga 5, 22), que es tracta de "l'amor a Déu que l'Esperit Sant ha vessat als nostres cors (Rm 5, 5) i que constitueix el nucli de la vida cristiana". Afirmar que "una fe professada i viscuda sense amor a Déu arriba a ser una càrrega insuportable" i que "per a qui no estima a Déu, la mínima exigència es converteix en una càrrega pesada". Manifestar que "l'Esperit Sant suscita en el cor del creient una dinàmica que el porta a caminar en una direcció radicalment diferent", que "de l'amor a Déu brollen l'oració sincera, el desig de viure en gràcia complint la seua voluntat i l'anhel per aconseguir la vida eterna" i que "a qui viu en l'amor a Déu, sempre li sembla poc el que puga fer per Ell i està disposat a donar tot el que li demane". Expressar que "eixe amor a Déu és la font de l'amor al proïsme, que és la primera exigència de la llei", que "la fe autèntica és aquella que "actua per la caritat" (Ga 5, 6)" i que "el creient que viu segons l'Esperit no separa ni oposa l'amor a Déu i al

proïsmes”. Diu que “sense amor a Déu la tristesa envaeix al creient”, que “gràcies a l’Esperit Sant, que ens fa descobrir la grandesa del seguiment de Crist, podem viure’l amb alegria” i que “per això el segon “fruit” que sant Pau esmenta és l’alegria (Ga 5, 22), l’ “alegria de la fe” (Flp 1, 25), que és “alegria en el Senyor” (Flp 3, 1), el signe distintiu d’una fe autèntica”. Finalment, demana que “l’Esperit desperte en nosaltres el desig de no conformar-nos amb una vida cristiana de mínims i ens concedeixi el do de viure alegres en el Senyor”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “tota persona batejada ha de tenir un lligam vivencial amb la comunitat cristiana que l’acull” i que per això ens recorda “alguns textos que il·luminen la importància i el fonament d’aquesta vinculació”, com ara el Concili Vaticà II, l’últim document dels bisbes de Catalunya amb motiu dels 25 anys del Concili Provincial Tarraconense o “les ponències i l’esperit general del Congrés de Laics, celebrat a Madrid al febrer de l’any passat”, que “anaven en la mateixa línia d’implicar-nos a tots, pastors i fidels, en la renovació permanent de l’Església i en l’aplicació constant de la corresponsabilitat en el testimoniatge personal i en la funció que cadascú té assignada en la comunitat”. Manifesta que “aquest és un tema molt recurrent però fonamental en el viure de la comunitat cristiana”, que “tots hem de participar en les nostres parròquies, en les comunitats religioses i en els moviments apostòlics dels treballs i de les decisions que conformen la comunitat i que fan més creïble la presència de l’Església de Jesucrist en el món d’avui” i que “tots estem cridats a implicar-nos perquè les nostres comunitats i parròquies es presentin amables, acollidores, sense desigualtats, amb permanents maneres de fraternitat en tots els camps”. Recorda que “hem apel·lat moltes vegades al nostre Pla Diocesà de Pastoral (2020-2024) per insistir amb fermesa com volem que la nostra diòcesi de Lleida es presenti neta i transparent davant la nostra societat, caritativa i solidària, alegre i esperançada, preocupada pels problemes que atabalen els nostres germans”. Finalment, demana que “cadascú pensi com pot ajudar més i millor la seva parròquia, la seva diòcesi” i que “ningú deixi aquesta tasca en mans d’un altre”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “a causa de la pandèmia i de les mesures sanitàries s’ha viscut més d’un any sense la possibilitat de viatjar i visitar altres països o territoris fora dels habituals o accessibles vora el propi domicili” i que “tot plegat ha significat una reducció molt important de visitants, que ha provocat dificultats econòmiques als hotelers, restauradors, treballadors del turisme, agències de viatges, càmpings...”. Afirmar que “per a la nostra Diòcesi de Girona, l’absència de turistes i de visitants ha comportat una problemàtica de molt sofriment” i reproduïx “la carta que, des de les parròquies, d’hotels, de càmpings i de centres d’informació, he enviat als turistes i a tots els qui ens visiten”. El bisbe Pardo dona la benvinguda als visitants, els desitja que “durant els dies que passis entre nosaltres visquis tot allò que t’has proposat, però que alhora descobreixis o redescobreixis el nostre país”, els recorda que “els cristians catòlics t’oferim les nostres celebracions i pregàries, perquè a les teves vacances no hi falti aquell que és el nostre Senyor i Salvador”, així com que “us oferim el nostre afecte i el nostre acolliment” i “la possibilitat de contemplar la bellesa del nostre patrimoni cristià”. També els recorda que a “la pàgina www.cataloniasacra.cat hi trobareu indicacions de visites que podeu fer, amb explicacions dels monuments i obres més interessants per visitar”. Finalment, els demana que es deixin impressionar “per tot el que vegeu i sentiu durant la vostra estada aquí, a les terres de Girona” i els diu que els tindrà “molt presents en la meva pregària i en la de les nostres comunitats” i que resta “al vostre servei amb el meu afecte i la meva benedicció”.

L'administrador diocesà de Terrassa, **Salvador Cristau**, diu que és molt important "tenir clar de què estem parlant quan parlem de l'Església" i es pregunta "per què l'Església és mal vista per molts homes i dones del nostre temps" i si "no serà en part perquè els mateixos cristians no la coneixem, ni la valorem, ni la defensem". Afirmar que "hi ha gent que ho desconeix totalment, i pensen que l'Església és una associació, o una ONG" o "una empresa multinacional". Expressa que "l'Església és una realitat molt més gran que tot això", que "l'Església és la família de Déu: és Jesucrist amb tots el batejats, formant un mateix cos amb Crist que n'és el cap i tots nosaltres que som els seus membres". Manifesta que durant segles l'expressió "Cos de Crist", "que actualment entenem en referència a la seva presència real a l'Eucaristia, es referia però a l'Església" i que "és una imatge entenedora pensar en l'Església com a Cos de Crist formada per tots els que pel baptisme hem estat inserits, empeltats en aquest Cos com a fills de Déu, com a fills en el Fill". Finalment, destaca que "hem de revifar la consciència del que som, del que formem, del que tenim" i diu que "la nostra identitat és la de cristians, fills de Déu", que "formem part de la família de l'Església, que és la nostra família" i que "tenim la nostra pertinença en aquesta família i, per damunt de tota diferència, pertanyem a un mateix cos", un cos al qual Déu ens ha cridat a participar "com a família seva, com la família que Ell ha volgut aplegar".

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que "diuen que avortar és un dret, un acte de reivindicació i de llibertat", però que ningú diu que "avortar suposa greus conseqüències psicològiques, morals i espirituals". Comunica que el bisbat de Solsona, "des de fa temps, a través del Projecte Raquel, dona suport i ajuda a les dones que han patit un avortament provocat i senten la necessitat de guarir aquest fet de la seva història" i que "aquest és un projecte nascut l'any 1975 a Estats Units en el marc del "Pla Pastoral d'Activitats a favor de la vida" de la Conferència Episcopal nord-americana". Afirmar que "la síndrome post-avortament té una dimensió espiritual evident" i que "l'atenció que necessiten les dones i els homes implicats en un o més avortaments no pot ser únicament psicològica sinó també espiritual, i ha d'incloure la guarició i la reconciliació". Informa que el Projecte Raquel a la diòcesi de Solsona ha promogut la projecció d'una pel·lícula, "Unplanned" (inesperat), sobre allò que hom no explica sobre l'avortament, una pel·lícula que "es basa en l'experiència d'Abby Johnson, directora d'una clínica avortista fins que va veure amb els seus propis ulls el negoci que hi havia darrera de l'avortament i com es realitzava en la clínica que gestionava", "una de les cintes més vistes als Estats Units l'any passat i més vetades als cinemes del nostre país" que "es projectarà els dies 17 i 18 de juliol a la sala de cinema de Bellpuig". Finalment, diu que "a casa nostra, hem normalitzat tant aquest fenomen, és tan afeixugant el silenci que envolta aquest drama, que necessitem obrir els ulls" i ens convida a "anar al cinema el cap de setmana vinent a Bellpuig".

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi